

Hodnocení bakalářské práce Jitky Rosenbaumové Dva světy: Adelheid Vladimíra Körnera a Boží duha Jaroslava Durycha

Od počátku je patrné, jak zodpovědně pojala bakalaristka již samotnou přípravu na zpracování bakalářského úkolu: perfektní znalost díla obou autorů, přehled o jejich vývoji autorském i osobnostním, znalost dobových kontextů, v němž se oba autoři pohybovali, předznamenávají kvalitu její práce.

Předně jsou Durych i Körner (oba autoři jsou v každém případě velmi nesnadným „materiálem“ pro badatelské aktivity) až detailně představeni, zmíněna jejich inspirace, u Durycha analyzováno jeho barokní (či barokizující) „rozložení“ mezi „nebem a zemí“, katolicismem i romantismem, zmíněno blízké tvůrčí propojení s Březinou, Braitem, Demlem, Florianem, Zahradníčkem, Čepem, jeho permanentní „trhání se“ od „osudové“ předurčenosti (od přání rodičů, od lékařské praxe, jeho politická faux pas, interpretace historie spíše pekařovská než masarykovská, neutrální postoj k fašismu, pobuřující osobní šarvátky přesahující privátní prostor), u Körnera položen tradičně důraz na onu zřejmě opravdu prvotní (a životní) motivaci, tj. smrt otce na území již osvobozeném, citlivě poté naznačena jeho další nelehká tvůrčí pouť provázená opatrným a kritikami usměrňovaným a kontrolovaným obdivem k autorovi mrazivě „temných“ příběhů (konec let šedesátých), „nejistá“ a přesto suverénní (!) autorova existence v literatuře tzv. normalizace s jeho prózami i scénáři (pod některými z nich chybělo i jeho jméno – kupř. Psí kůže), připomenuta ojedinělá arogance, s níž ho noví „páni“ Barrantova ignorovali od r. 1990, zmíněna jeho odbočka pod vnímavou „patronaci“ Č. Kopeckého či spolupráce plná vzájemného porozumění s filmaři slovenskými či polskými. Opakuji: obě tyto sondy do privatissima provedeny s respektem a vysokou mírou znalosti a zejména citlivosti.

Analyzovány jsou oba klíčové texty a jejich strukturní dominanty s větším důrazem na obě hlavní dvojice postav; v rovině kompoziční uvažováno o jednotlivých motivech, o jejich možné funkci v textu. Zde však autorka své analýzy nekončí, naopak jich využívá coby východiska k tomu, co se stává vlastním jádrem práce: k zamýšlení se nad smyslem obou textů, k uvažování nad myšlenkami, jež se mohou jevit jako antitetické, na hledání možných souvislostí s jinými texty autorů, nad konstrukčními možnostmi jednotlivých motivů (opět u obou autorů); studium a komparace obou textů jsou pro autorku důvodem ke

kladení závažných otázek, na něž hledá odpovědi, aniž by samozřejmě vždy bylo možno uspět – což ostatně sama ví.

Práce je erupcí myšlenkových aktivit, jež umožňují nahlížet na oba zkoumané texty pod zcela jiným než očekávaným úhlem pohledu a nabízejí cesty i cestičky k jejich zcela jinému čtení.

Práce je napsána kultivovaně, se značnou dávkou empatie a mírou respektu k tématům i autorům samotným. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako výbornou.

V Plzni 27. 8. 2018

Jiří Staněk